

Limburg Blues

verhalen

Persstemmen over “**Rosaura**” :

Dit waar gebeurd verhaal laat zich lezen als een spannende roman

(Biblion Recensie)

Schokkend boek over de vrouw van zijn leven

(De Telegraaf)

Rosaura lijkt op een romanfiguur van Gabriel García Márquez die haar noodlot niet kan ontlopen

(Vrij Nederland)

Wil je exemplaren van “Limburg Blues” bestellen, kijk op www.mijnbestseller.nl

Wil je passages of hele verhalen overnemen, wend je dan tot de schrijver via het mailadres p.poell@hotmail.com .

©Piet Poell 2011

Cover: Diepstraat Echt rond 1900

ISBN: 9789461930033

Piet Poell
Limburg Blues

Speciaal voor jou	5
Liefde moet groeien	21
Roepingen	41
Bruiloftsgasten	57
Sjaak uit Tungalroy	71
Alle dagen feest	95

Speciaal voor jou

Enkele weken voordat mijn vader stierf, liet hij me een naaktfoto zien van een hoertje uit Amsterdam.

- Hoe kom je daaraan? vroeg ik.

- Heeft ze speciaal voor mij opgestuurd, zei hij.

Dat vroeg ik niet. Maar wat ik ook vroeg, meer gaf hij niet prijs. Je kon wel aan zijn gezicht zien dat hij trots was op die foto.

Het gezicht van het hoertje stond er niet op. Wel de rest van haar lijf, met haar benen uiteen, recht op zittend, - zij zat erbij als de trots van haar moeder. Niet echt het einde, maar een goed stuk op weg.

Mijn vader lachte er geheimzinnig bij. Best, het was zijn foto. Hij moest het zelf weten. Sinds enkele jaren zat hij in een bejaardentehuis en daar had je verder ook niks. Ik gunde hem zijn plezier. Kon het mij wat schelen of hij ervoor betaalde, mijn centen waren het niet. Hopelijk kon hij het van de huur af-trekken, want die is niet misselijk in Huize Tabé Dan. En meer dan een peeskamertje krijg je er niet voor.

Maar een hoertje uit Amsterdam, het liet me niet los. Hoe komt een bejaarde Limburger aan een hoertje uit Amsterdam? Mijn vader was 77, hij zag eruit als 77 en hij liep alsof hij 165 was. Zijn benen waren verlamd geweest. Herseninfarct. Met zijn kop was echter niets meer aan de hand. Door zijn kop maalde voortdurend de gekte van de hele wereld en hou dan maar eens stand, als je daar zit en amper uit je stoel kunt komen.

Hij las zich een ongeluk. Bukowski en Boon wa-

ren zijn favorieten. Soms maakte hij zelfs zijn verpleegsters het hof en dan kon ik de bonbons niet aangesleept krijgen. Vroeger zag hij er altijd tien jaar jonger uit dan hij was.

Maar een hoertje uit Amsterdam! Ik kon me voorstellen dat hij nog wel eens iets wilde, en dat hij niet graag wilde met iemand die erom bekend stond. Iemand uit het dorp (Zo'n ouwe viezerik! En dat op zijn leeftijd!). Maar dan zoek je het toch niet helemaal in Amsterdam?

Voor ik de kans kreeg hem er opnieuw naar te vragen, was hij dood. Nou ja, zo zat dat niet precies. Ik had ook een hekel aan bejaardentehuizen en voordat ik mezelf weer ertoe gekregen had hem op te zoeken, kwam het bericht dat hij in het ziekenhuis lag. Opgenomen met een beroerte. Het was de tweede keer. De eerste keer was de directe aanleiding geweest om hem in het bejaardentehuis te stoppen, toen hij er eenmaal van hersteld was. Maar ditmaal kwam hij er niet overheen. Hij lag ingebouwd in verschrikkelijke toestanden, slangetjes en flesjes en pruttelretorten, en hoe langer wij de wake bij hem hielden, mijn zus, mijn broer en ik, hoe meer er van die toestanden werden afgebroken. Tenslotte lag hij weer helemaal alleen, en toen was het afgelopen. Mijn moeder was twintig jaar vóór hem gestorven. Zij kwam uit Amsterdam.

Zij was helemaal niet naar Limburg gekomen voor mijn vader. In de Hongerwinter van '44 was zij

de boer op gegaan en zij was blijven steken in de buurt van Roermond. Hoe komt een bleekneusje uit Amsterdam in de buurt van Roermond? Ze was ook al eens de kant van Friesland op gegaan; Limburg zal wel aan de beurt zijn geweest. Zij heeft mij mijn halve leven doen geloven dat zij pas ná de oorlog was gekomen om werk te zoeken.

Maar zij was dus al op verkenning geweest. Het had haar een liefde opgeleverd waarvoor zij speciaal na de oorlog was teruggekomen. Hij zat in een dorp bij Roermond op een boerderij. Daar had ze zich uitgesloofd voor de centen, voor de boer en voor hem. Hij was de zoon des huizes. Maar in vreedstijd bleek er geen plaats meer voor haar, dus moest ze ander werk zoeken. Ze was veel te veel een oorlogskind gebleven; dat bracht haar aan het zwerven met een hart vol verlangen.

Ze ging solliciteren bij de regionale krant. Waarom bij de krant? Wie zal het zeggen. Omdat het anders nooit zo gelopen was. Het toeval wilde dat ze samen met mijn vader op moest trekken en mijn vader was een geboren charmeur. En om er zeker van te zijn dat het ditmaal geen bevlieging was, werd ze meteen zwanger van hem. Het werd de eerste in een serie van drie, en het lot wees mij aan als de eerste. Wat

een krant allemaal in het leven kan roepen.

Mijn vader deed van alles bij de krant, voornamelijk wat hem zo uitkwam. Vastomlijnde functies had je nog niet zo erg. Je was gewoon overal “de gezet”. In het hele verspreidingsgebied kende iedereen mijn vader als “de gezet”.

En mijn vader kende in het hele gebied alle kroegen. Van Echt tot Weert had hij overal krediet. Dat kwam omdat hij zijn mondje kon roeren, dus ging hij ook over het abonnementenbestand. De naoorlogse krant was een breedsprakerige meneer en een regionale krant was een meneer die op bezoek kwam. Mijn vader kwam op bezoek bij alle verenigingen. Hij was er na de pastoor de meest geziene gast. Hij zette stunts voor hen op in hun verenigingslokaal, strooide met folders van zijn “gezet”, toostte met iedereen en vergat vaak mijn moeder. Het eten werd koud, enfin, dat liedje.

Maar mijn moeder was een Amsterdamse. Zij liet het er niet bij zitten en ging zelf bij verenigingen toen haar kinderen groot genoeg waren om alleen hun gang te gaan. Een jaar of tien heeft ze van het leven geprofiteerd en toen ging ze dood, veel te vroeg; pas vijftig was ze. Ze stierf aan kanker, waaraan anders natuurlijk. Mijn vader had het over een sluipmoordenaar. Er klonk pathos in zijn keel, waar hij zelf over struikelde.

Na haar dood sloot hij zich op, deels uit wroeging en deels omdat zijn Tante Betje opging in een groter regionaal dagblad: De Limburger. Dat was een mijnheer die nergens op bezoek kwam. Die mijnheer had het veel te druk om zijn tijd te verdoen in de kroeg. Hij kraaide alleen maar van zijn hoge toren dat er nieuwe tijden waren aangebroken en slokte alle Tante Betjes op. Mijn vader kon zijn ei niet meer kwijt en dat deed pijn.

Hij schreef gevoelige gedichten over sluipmoordenaars, hij schreef wrange paskwillen tegen het oude patронаatsdenken, hij keerde zich tegen de tijd waarin hij zich thuis had gevoeld. Volgens mij had hij voortdurend dat ene beeld van mijn moeder voor ogen: hoe ze daar op haar sterfbed lag met een slangetje uit haar neus. Dat slangetje had haar verbonden met een of andere zuurstofinstallatie, maar nu stak het gewoon in de lucht. Ze hadden het uit kiesheid even weg kunnen halen, maar de tijd waarin we leefden was niet zo kies. Er was wederopbouw en er was wederafbraak, de jaren zestig waren amper voorbij en van nazorg was er toen nog geen sprake. Dat slangetje had bijna een symbolische functie: het verbond mijn moeder nergens meer mee. Ze haalde nog een paar keer rochelend adem en toen was ze dood. We waren hals over kop bij haar sterfbed geroepen, maar het mocht haar niet baten.

Mijn moeder had zich nergens thuis gevoeld. Ze had in Friesland gezeten, ze was naar Limburg teruggekeerd en misschien had ze aan het eind pas gevonden wat ze zocht. Toen omringde ze zich ineens met een schare vriendinnen, middelpunt was ze zelfs, dus thuis zag je haar amper meer. Het gaf niet eens zo vaak botsingen met mijn vader, want ze waren er zelden op dezelfde tijd. Mijn moeder had dezelfde kwaliteiten als mijn vader, maar misschien zijn ze daar wat laat achter gekomen.

Mijn vader las en dronk en keek t.v., en mijmerde nachtenlang voor zich heen. Soms schreef hij wat op, als hij een broeïnest in zijn kop kreeg van al dat gemijmer. Hij kwam nergens meer. Nachtenlang hing hij gewoon in zijn stoel.

Plotseling moest hij zo nodig op vakantie. Naar Zuid-Limburg. Epen had het ineens gedaan, veertig kilometer verderop in een hotel zitten. Eten, zuipen, wandelen en lezen. Waarom Epen? Wie zal het zeggen. Hijzelf zei nooit iets. Niet wat hem werkelijk bezig hield. Met mijn moeder was hij herhaaldelijk naar Italië op vakantie geweest; nou werd het dus Epen. En hij kwam terug met een vriendin.

Dat was niet de reden waarom hij naar Epen was gegaan, die vriendin, maar ze zat er toevallig. En als ze er toch zat, dan pikte je haar dus op. Zo praatte althans mijn vader over haar.

- En zó'n klein kutje! zei hij erbij.

Ze liepen allebei tegen de zeventig. Het interesseer-

de mij geen bal hoe klein het kutje was van zijn vriendin. Ik zei een beetje gegeneerd: als je maar gelukkig bent. Want daar gaat het toch om.

Mijn vader was best trots op zijn vriendin. Ze kwam uit Den Haag en had een rothuwelijk achter de rug. Haar echtgenoot had haar van zijn leven amper aangeraakt, dus ze zag er nog tamelijk onbezoedeld uit. Mijn vader kon inderdaad gelukkig met haar zijn.

Ze bleef een paar dagen en toen ging ze terug. Dat was vóór mijn vader naar het bejaardentehuis moest. Toen hij eenmaal was opgenomen, belde ze nog een paar keer. Mijn vader deed er verder het zwijgen toe.

Ineens kreeg hij brieven van een vrouw uit Apeldoorn. Ze correspondeerden over de oorlog, of beter nog: ze correspondeerden over Exil-literatur en al dat soort schatten dat de nazitijd had opgeleverd. Die vrouw was zelf joodse en zeer belezen, wat een korte, maar hevige correspondentie opleverde. Op een gegeven moment zou ze zelfs naar hem af komen reizen. Even dacht hij erover een hotel te nemen, maar hij haalde zijn schouders op.

Als je hem vroeg waar hij zó'n mens nou weer vandaan had, dan haalde hij ook zijn schouders op.

- Ken ik al van langer, zei hij dan.